

Az amundokról időközben találtam egy műhelyanyagot. Nem én írtam, és őszintén szólva fogalmam sincs, kicsoda, de korrekt és koherens szöveg. Túlságosan sok új információt nem tartalmaz, mivel azonban úgy látom, nyomtatásba sehol nem került, érdemesnek vélem a közzétételre.

Raoul Renier

-
- Urunk fényében fürdő arcú hat-neb, vezessük győzhetetlen csapatainkat ma éjjel a rabszolgafajzatok Alab-athan nevű városa ellen?
  - Ne említsd őket jelenlétemben, viszolygás tölti el lelkem nevük hallatán. Ma éjjel pedig inkább vadászatra, mint harcra vágyom... hagyd hát szökni a fák népének küldöttét.
  - Óhajod szívembe írtam, és aszerint cselekszem, dicsőséggel teljes hat-neb.
- (Al Abadana, P.sz. 3693)

Az első amundok valamikor az ötödkor idején léptek Ynev földjére, mikor a víztelen világuk pusztulását kísérő mágikus tér- és idővihar Tysson Larba, az elfek nagy királyságába vetette őket. A harcias nép azonnal hozzálátott, hogy a Sheraltól délre elterülő roppant, kortalan erdőségeket sivataggá alakítsa. Ám a fák sorsa akkor pecsételődött meg teljesen, mikor a jövevények régi ellenségeikkel, a dzsennekkal is felújították ősi viszályukat. A több ezer évig tartó háborúskodás során maga Amhe-Ramuun (Amhe Ramun), az amundok hadistene is testet öltött, hogy győzelemre vezesse népét az elfek és dzsennek ellenében, s teljes diadalát csak egy legendává vált dzsenn varázsló, valamint Theemeth (Themes), az amund napisten híveinek ármánykodása volt képes megakadályozni. Bár a harc elveszett, Amhe-Ramuun papjainak átka megfogant Tysson Lar földjén, s az erdőség helyén kialakult, mágikus torzulásokkal terhes mélysivatag tökéletes menedéket nyújtott az amundok elbukott népének. A nap hevétől izzó dűnék rejtekében titkos városaik és templompiramisaiuk mélyére húzódtak, s maguk köré emberi rabszolgák seregeit gyűjtve készültek majd hatezer éven át arra, hogy uruk huszonhárom démoni testet öltvén újra Ynev földjére léphessen, ahogy az a jóslatokban áll. A pyarroni időszámítás 3690. évében, a Sötét Együttállás néven ismert csillag-konstelláció idején a jövendölések igazzá lettek, és a megkínzatott vidék hamarosan új, borzalmas háború színhelyévé vált, melyet második manifesztációs háború néven jegyeznek a hetedkori krónikák.

Az amundok népe bár elfszabásúnak tekinthető, sivatagi életmódjából kifolyólag mégis sok különbséget mutat az e csoportba sorolt többi fajhoz képest. Egyedeinek legfeltűnőbb sajátossága halántékig húzódó, írisz nélküli kék szeme, mellyel pislogás nélkül képesek szemlélni még a legvadabb homokviharban is környezetüket. Testük izmos, szoborszerűen szép, bronzos csillogású bőrük kiváló védelmet nyújt a nap perzselő sugarai ellen. Levegőt csak orrukon át vesznek, melynek szűrőrendszere megakadályozza, hogy a port belélegezzék. E csodás képződmény azonban – bár nagy segítség egy homokviharban – lehetetlenné teszi, hogy bármelyik amund hosszabb időt töltsön nedvesebb éghajlaton, mert a légzőszerveinek finom hártályait tönkretévő vízpára kínnal teli fuldoklásra, sőt halálra is ítélni.

Mintha az amundok egész testét a víztől való függetlenedés jegyében teremtették volna isteneik. Soha nem verejtékeznek, vizeletet is legfeljebb havonta egyszer ürítenek. Egy pohár víz egy amund férfi akár egész havi folyadékszükségletét kielégíti. Élelemből sem kívánnak sokat, ráadásul szinte bármit képesek megemészteni. Borzasztóan hangzik, de manapság egyik fontos táplálékuk emberi rabszolgáik ízletesen elkészített, különlegesen fűszerezett húsa.

Bár képesek logikus gondolkodásra, az ösztönök parancsai és különösen az érzelmek szemükben legalábbis egyenrangúak a racionális érvekkel. Ha valaki megpróbálja félrevezetni őket, és erre fény derül, azt árulásnak tekintik, amit azonnal halállal torolnak meg. Egy amund számára mégsem a halál a legrosszabb sors: mivel népe a szépség és a tökéletesség bűvöletében él, a hibátlan testet oly mértékben isteníti és vágyja, hogy bármely heg, testi torzulás a közösségből való kitaszítással, és várhatóan az önmagát végletekig megvető, elkeseredett egyén öngyilkosságával jár. Nem véletlen így az sem, hogy az amundok legfőbb kézifegyvere, a fogazott pengéjű meneth is elsősorban a test megcsúfolására, természetes úton gyógyíthatatlan roncsolások okozására kialakított durva és súlyos penge.

Az amundok társadalma kasztrendszerre épül, mely két fő csoportot, a papokét (hat-neb) és a harcosokét (hebeth) ismeri el. Jóval alattuk, általuk szó szerint állatinak tartott szinten helyezkedik el az emberi rabszolgák nagyszámú tömege. A papi kasztba születni kell, de hogy mely gyermekek születnek a papokra jellemző különleges képességekkel (sötétben való látás, szakrális mágiára való fogékonyság), az – úgy tűnik – teljességgel a véletlen műve. Egészen napjainkig a papnak született fiúgyermek vagy Amhe-Ramuun, vagy Theemeth szolgálatába álltak, míg a lányok R-eefith-t (Refis), a Földanyát, vagy Nethiree-t (Nesiré), a testi szerelem istennőjét támogatták. A Sötét Együttállás évére azonban a Kékarcú hívei jórészt kiirtották a rivális istenek papjait, így a hetedkori manifesztációs háború idejére – elenyésző kivétellel – már csak Amhe-Ramuun hitét követő amundok éltek a nagy sivatagban. A P.sz. 3690. évig amundokkal leginkább csak a mélysivatagban találkozhat az Ynev földjét járó utazó. Azonban a kékszeműek közül is ismertek – bár igen kevesen – olyanok, akik népüket elhagyva a nagyvilágban próbálnak szerencsét. Ők vagy valami testi fogyatékos, torzulás miatt száműzettek, vagy Amhe-Ramuun szolgálatában tevékenykedve készítik elő a manifesztációs háború kitörését, esetleg gyermekként menekítették ki őket a mélysivatagból szüleik, elfedvén papi származásukat a hadisten hívei elől. Akárhogyan is, a Taba el-Ibarától eltávolodva mindegyikük kénytelen maszkot viselni, mely megvédi őket a nedvességtől, s egyúttal eltakarja származásuk legfőbb árulóját, az eltéveszthetetlen kék szemet...

Kiegészítés:

- 1) Az amundok „alapbeállításban” nem hidrofóbok, csak a szárazságot kedvelik (más kérdés, hogy a szélsőségeket egyébként is kedvelő Kránban ez radikálisan eltolódhat).
- 2) Nincs szükségük hülye maszkokra a sivatagon kívüli életben maradáshoz, csak a sivatagon kívül kábé olyan „jól” érzik magukat, mint a négerék Skandináviában, vagy az alföldiek Tibetben.
- 3) Az amundok nem képesek keveredni az emberekkel, vagy más elfszabásúakkal; ez genetikailag és kulturálisan egyaránt képtelenség. Az amund félvérek nagyjából olyan gyakoriak Yneven, mint nálunk az ember-csimpánz hibridek.
- 4) Amund diaszpóra létezik Kránon és az Ibara-vidéken kívül: szétszórt, elszigetelt, rejtőzködő életmódot folytató közösségek alkotják, amelyek kulturálisan nem kötődnek sem a kráni, sem az ibarai fajrokonaikhoz. Területileg ez a diaszpóra a Délvidék felső fertályára korlátozódik, lélekszámra pedig összességében 10 ezer fő alatt marad, vagyis a két nagyobb amund népességőchoz viszonyítva jelentéktelen.

5) Az amundok nem tűnhetnek el Ynevről a manifesztációs háború végén, mert a törpével, elffel, orkkal ellentétben egyedi ynevi faj, kár lenne érte, szerepjátékosi szemszögből is inkább integrálni kellene a játszható fajok közé, nem NJK fajnak meghagyni, vagy kiirtani.

Raoul Renier & Co.

Forrás: Raoul Renier, 2008. áprilisa
(www.deltavision.hu)